

ZAČÍNÁJÍ NA „K“

- 1 Římský setník a velitel tzv. „Italského pluku“ v Cesareji, který se stal křesťanem.
- 2 Název hory, na které se prorok Eliáš střetl s Baalovými proroky.
- 3 Město na břehu Galilejského jezera, kde Ježíš často pobýval a kde uzdravil chromého, kterého k němu spustili střechou.
- 4 Muž, který vrátil zmalomyslněným Izraelcům odvahu, ztracenou po svědectví zvědů, kteří se vrátili z výzvědné cesty do zaslíbené země.
- 5 O co prosil Ježíš v Getsemanech, aby mu nebeský Otec podle své vůle odejmul?
- 6 Jméno perského krále, který byl označen za mesiáše.
- 7 Starší syn Adama a Evy, který se stal psancem.
- 8 Velekněz Židů, který navrhoval, aby zabili Ježíše, a který se později postavil i proti Petrovi a Janovi.
- 9 Město, kde Ježíš učinil svůj první zázrak.
- 10 Kdo byl losováním vyvolen pro Azázela?
- 11 Název biblické knihy, která začíná slovy: „Pomíjivost, samá pomíjivost...“.
- 12 Ve kterém městě se někteří křesťané hlásili k Pavlovi a jiní k Apollovi?
- 13 Jaká zvířata spatřil Jan ve vidění, když anděl rozlamoval pečeti?
- 14 Jeden z darů, který přinesli mudrci narozenému Ježíšovi.
- 15 Jméno města, ve kterém původně bydlel Abraham.
- 16 Co zničilo sochu, kterou Daniel viděl ve snu?
- 17 Muž, který vyvolal vzpouru proti Mojžíšovi a spolu se svými stoupenci zahynul.
- 18 Král, kterého porazil Abraham, a tak vysvobodil z jeho zajetí svého synovce Lota.
- 19 Materiál, ze kterého se vyráběly měchy na uskladnění vína.
- 20 Jméno představeného korintské synagogy, který se stal křesťanem.

1 - KORNÉLIUS (Sk 10,1-23), 2 - KARMEL (1 Král 18,19), 3 - KAFARNAUM (Jan 6,22-25; Mar 2,1-12), 4 - KÁLEB (Joz 14,6-12), 5 - KALICH (Mat 26,42), 6 - KÝROS (Iz 44,28; 45,1), 7 - KAIN (1 Moj 4,1-12), 8 - KAIFÁS (Jan 11,48-50; Sk 4,6-21), 9 - KÁNA GALILEJSKÁ (Jan 2,1-12), 10 - KOZEL (3 Moj 16,9-10), 11 - KAZATEL, 12 - KORINT (1 Kor 3,4-5), 13 - KONĚ (Zjev 6,2), 14 - KADIDLO (Mat 2,11), 15 - KALDEJSKÝ UR (1 Moj 11,31), 16 - KÁMEN (Dan 2,34-35), 17 - KÓRACH (4 Moj 16.kap.), 18 - KEDORLAÓMER (1 Moj 14,4-16), 19 - KŮŽE (Mat 9,17), 20 - KRISPIUS (Sk 18,7-8)

HŘIVNA

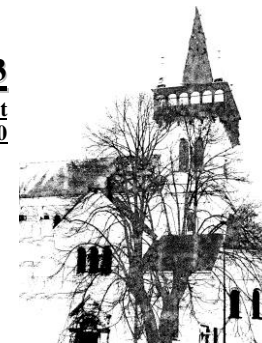
březen 2013

2013 / 06

www.farnost.semily.net
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově duchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 18.3.2013 do 31.3.2013

den	hod.	úmysl
18.03.	pondělí	-----
19.03.	úterý	Slavnost sv. Josefa
	KA 18:00	za † Josefa Tomíčka, manželku a syna Jana
20.03.	středa	KA 8:00 za † Klementa, Víta, Kamilu a Otu
21.03.	čtvrtek	KA 8:00 za † Jana a Karolínu, Ludovíta, Ferdinanda, Karla a Emilii
22.03.	pátek	KO 18:00 za † Dobromilu a Zdeňka Kocourkovy <i>křížová cesta od 17:30</i>
23.03.	sobota	DD 13:30 za farníky KA 18:00 za Josefa a rodinu
24.03.	neděle	KVĚTNÁ NEDĚLE
	KO 8:30	za uzdravení dcery
	TT 10:00	na úmysl
den	hod.	úmysl
25.03.	pondělí	KA 18:00 za farní společenství
26.03.	úterý	KA 18:00 za † Helenu a Václava
27.03.	středa	KA 8:00 za † Zdeňka Stehlíka a rodiče TT 17:00 na úmysl KA 20:00 NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
28.03.	čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK KO 18:00 za † Jana Hladíka a syna
29.03.	pátek	VELKÝ PÁTEK KO 18:00 <i>obřady Velkého pátku</i>
30.03.	sobota	BÍLÁ SOBOTA KO 21:00 za † Jiřího Jandu
31.03.	neděle	ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ KO 8:30 za † Annu Kořínkovou, jejího manžela a vnučku Hanu TT 10:00 na úmysl

- kdo má možnost, přineste prosím, na Květnou neděli kočky i pro ty, kteří tuto možnost nemají

svátost smíření:

pondělí	25.03.	Semily-fara		15:00 - 17:30
úterý	26.03.	Semily-fara	9:00 - 12:00	15:00 - 17:00
středa	27.03.	Semily-fara	9:00 - 12:00	
		Tatobity		16:00 - 17:00

neděle 31.03. začíná letní čas - hodiny si posuneme o jednu hodinu dopředu (2:00 → 3:00)

SVATÝ ARCHIP (20.3.)

Byl synem Filemona, jemuž psal apoštol Pavel list, který posílal po uprchlém otroku Onesimovi. Pocházel tedy z bohaté rodiny v Kolosách ve Frygii v Malé Asii. V jejich domě se shromažďovali křesťané. Archipovi rodiče Filemon a Appie byli za císaře Nerona bičováni, uzavřeni v jámě a zasypani kamením.

O Archipovi nemáme mnoho zpráv. V Kolosách byl knězem a nazván spolubojovníkem Pavlovým. Bylo mu od něj připomenuto, aby plnil povinnosti služby, kterou přijal, aby nepolevil v horlivosti, s níž začal.

Některé životopisy uvádějí, že byl přepaden během bohoslužby, vyveden ven a protože se odmítl klanět se pohanské bohyni Artemide, byl ještě s dalšími věřícími kamenován. Nakonec prý ho rozřezali noži na kousky. Způsob jeho mučednické smrti však není dostatečně doložen.

UMŘÍT DO JEHO NÁRUČÍ

V ignaciánské spiritualitě a Písmu svatém jsem našel, co je podstatou velikonočního tajemství. Je to Ježíšův kříž, nebo je to jeho vzkříšení? Úžasná a osvobozující přitom je zkušenost víry, že podstata kříže a podstata vzkříšení je jedno a totéž. Pro Ježíše zemřít znamenalo úplně náležet Bohu, pustit se bezpodmínečně do Božího náručí.

My se také po celý život snažíme odevzdávat Pánu Bohu, ale dokud žijeme, nikdy se nám to nepodaří úplně; vždycky něco podržíme pro sebe. Naše šance je v umírání – tam máme šanci se pustit úplně a beze zbytku, nezbude nám vůbec nic.

Když člověk umře, co mu zbude? Můžeš si myslet, že je konec, že už prostě nejsi. Můžeš to přijmout v zoufalství a beznaději, nihilisticky a říct si, že nic vlastně nemá smysl, že všechno končí. Nebo se můžeš dobrovolně odevzdat, pustit se do Boží náruče a jednou v životě absolutně důvěřovat, cvičit na laně bez záchrany, bez té sítě dole. Podstata kříže je náležet úplně Bohu, odevzdat se beze zbytku.

A co jiného je podstata života věčného než náležet plně Bohu? Být úplně Boží je pro Božího tvora ta největší blaženost, to nejkrásnější, co může být; to je život věčný. Tam, kde nás víra vede k vrcholku, se ukazuje, že život a smrt je jedno a totéž.

Takže zeptejme se, je smrt křížovatkou života? Řekl bych, že je jeho vyvrcholením. Při exerciciích říkám: Nesmíme se dívat na smrt jako na provozní nehodu. Něco, co by mělo běžet a najednou selhalo, už se to netočí. Je to naopak něco, k čemu rosteme, k čemu máme dozrávat. Kráčet a růst ke smrti znamená dozrát tak, abychom byli opravdu schopni se mu svěřit bez té sítě, umřít do jeho náručí. Takže cílem našeho života je smrt, která je život věčný.

(z knihy Ludvika Armbrustera Tokijské květy)

NADĚJNÁ SNÍDANĚ

Někdy se pokouším vcítit do situace učedníků na břehu jezera po vzkříšení (Jan 21). Prožili si v posledních dnech nepředstavitelné trauma: ten, kterého milovali, jemuž bezmezně důvěřovali, na kterého „vsadili všechny karty“, byl ukřižován a pohřben. Zhroutilo se jim naprosto všechno.

Z bezradnosti a možná i z jistého pudu sebezáchovy Petr navrhne, aby se vrátili k činnosti, kterou přece umějí ze všeho nejlépe, která jim, obrazně řečeno, pomůže najít půdu pod nohama: „Půjdu lovit ryby!“ A oni mu s úlevou odpověděli: „I my půjdeme s tebou!“ (srov. Jan 21,3)

Po únavné noci bez úlovku, kdy se prokřehlí a hladoví pomalu smiřují s myšlenkou, že to asi nebyl úplně geniální nápad, se na břehu objeví zvláštní postava: „Dítky, máte tu něco k jídlu?“ Na cizího chlapa je oslovuje nezvykle důvěrně, ale zároveň jim nechtěně jítí ránu: vždyť za celou noc nic nechytily, nemají nic ani pro sebe!

A nejednomu se přitom asi vkřádá vyčítavá myšlenka, že Ježíš je přece povolal, aby se stali rybáři lidí, přičemž oni se teď svévolně vrátili ke svým původním sítím, ke svému „malému jistému“.

Na pokyn neznámého však následuje nový zázračný rybolov, tak jako kdysi, na počátku jejich povolání. Teď už Janovi dochází – je to Pán! Petr to nevydrží a skočí do vody, aby byl na břehu první. A zanedlouho už všichni sedí okolo něj a snídají pečenou rybu, kterou jim přichystal. Stěží si představíme ten tichý úžas, který se jich zmocňuje, a tu překypující radost: tak je to přece jen pravda, on vstal z mrtvých... To ale znamená, že už nezemře – smrt nad ním nemá žádnou moc, žije na věky!

Kateřina Lachmanová

*Velikonoce jsou svátkem naší spásy:
svátkem našeho vytržení z nebezpečí života
svátkem naší ochrany
svátkem našeho osvobození a vykoupení
svátkem našeho vyléčení
svátkem našeho vítězství a života v plnosti
svátkem našeho pokoje a míru.
Toto všechno jsou totiž biblické významy slova spása.
Abychom nepozbyli odvahy a nestali se cyniky,
září nám do všedního dne světlo Velikonoc:
Ukřižovaný žije, a všichni ti, kteří trpí, budou žít.*

(Johannes B. Brantschen)

za Štěpána, Jirku i Pavla, a také za Petru. To vše jsem potichu šeptal na naší střeše, která je rovná, takže je v podstatě o jakousi terasu. Protože je ve výšce čtvrtého patra, je zde i poměrný klid... Az-Zamálek má tu výhodu, že v noci v nadhlavníku vidíte hvězdy, což není tak běžné v našich velkoměstech. V současné době je krásně vidět souhvězdí Orion... po chvílce mi nad hlavou přelétlo letadlo, které se tu obvykle stáčí k přistání na káhirské letišti. Z dálky bylo slyšet troubení taxíků, foukal jemný příjemný vánek, občas jsem zachytil smích kohosi pode mnou, jak prochází ulicí, vojáci před irskou ambasádou si pouštěli na mobilu písničky a já byl rozmile šťastný....

Panno Maria, prosím, nepřestávej doprovázet svou přímlyvnou modlitbou celou církev, která se v těchto dnech tolik usebrala, když chce a potřebuje slyšet Ducha svatého, nejen v Sixtinské kapli, ale i v semilském chrámu sv. Petra a Pavla či u sv. Josefa v az-Zamálku.

Svatý Daniele Comboni, vypros celému evropskému kontinentu novodobé misionáře, kteří svým pokorným a nenuceným životem, stejně jako bodrostí svého srdce, budou hodnověrně svědčit o Bohu, který Je a který Bude!

Váš i Kristův hříšný poutník, Lukáš

Abbás nám otevřel tajnou únikovou chodbu ze suterénních prostor Café Riche.

Z Vrabčáku k Nilu

Díl čtrnáctý: O Káhiře potřetí, aneb do podzemí Café Riche

Draží přátelé, v tomto dopisu bych chtěl pokračovat ve vyprávění, které jsem minule přerušil. Jak si snad ještě vzpomínáte, vyrazil jsem s jednou Češkou Petrou z Humpolce, studující v Dar Comboni, na seznamovací piknik s českými inženýry dlouhodobě pobývajících v Káhiře. Piknik měl proběhnout v zahradě *Al-Azhar*, která nese jméno po slavné káhirské mešitě a zdejší univerzitě (obě z konce 10. století po Kristu). Protože se čeští inženýři opozdili, šli jsme s Petrou do zahrady sami. Protože byl pátek, což pro muslimy je den návštěv, den setkání, byla zahrada plná lidí nejrůznějších věků.

Po chvílce relaxace jsme se začali vracet ze zahrady zpět k Nilu, kde jsme v jedné slavné kavárně *Café Riche* měli mít onu schůzku s Čechy. Procházeli jsme uličkami staré káhirské čtvrtě *Ad-Darb Al-Ahmar*, minuli jsme jižní bránu islámského starého města a mezi přibývajících auty a lidmi jsme se ulicí *Šaria' Ahmed Máhir* dostali k modernějšímu káhirskému zastavení, které začínalo připomínat Paříž, nebo alespoň slavnou pražskou Pařížskou ulici. Po chvílce jsme po levici jen letmo zahlédli krásný komplex *Abdinova paláce* postavený v 19. století. Po pár blocích a křižovatkách jsme zatočili kolem snad jakéhosi z pravoslavných kostelů do uličky *Yussufa El Gendyho*, odkud jsme to hned stříhli první doprava a přišli jsme na spojnici slavného náměstí *Tahrir* s náměstím *Tal'at Harb*. Zde jsem se zastavil ve *Felfelle*, tedy v jakémsi egyptském bufetu á la *MacDonald*. U vchodu jsme zaplatili a pak vyčkali u pultíku, než nám donesou objednávku. Navečeřeli jsme se arabským chlebem s fowl (fazole vařené ve vodě s olejem a okořeněné) a tamijou (kořeněné zelné karbanátky z fazolové kaše a pórků). Bylo to báječné. Po této bufetové večeři jsme šli směrem k *midán Tal'at Harb*. Pojednou mne upoutala skleněná výloha. Celá byla podlepená fotkami a pohlednicemi zdejší čtvrti z první poloviny 20. století. To jsem ještě nevěděl, že stojím před výlohou slavné *Café Riche* situované v rohu tohoto bloku. Mezitím nám čeští inženýři zavolali, že na nás čekají, kde se prý touláme.

Vstoupili jsme do Francií prodchnuté kavárny. Petra je zde jistě častou návštěvnici, u vchodu, který je situován přesně v rohu domu, seděli tři postarší Káhiřané a sledovali televizi, která byla usazena na parapetu výlohy. Jeden z nich byl majitelem a jmenoval se Magdy. Druhý byl jistý Abbás, který zde čas od času provádí rekonstrukce. Petra mne hned „poanglicku“ představila, že jsem z Čech a že tu studuji. Abbás si mne skrze své brýle změřil od hlavy až k patě, rozesmál se a podal mi ruku. Po pár zdvořilostních frázích jsme pokračovali ke stolu, odkud na nás již mávali čeští inženýři: asi třicetiletý Pavel, a asi padesátiletý Jirka se Štěpánem. Po několika prvních minutách sezení, když jsem byl ještě nervózní ze seznamování, najednou Petra zavelela, že se jde zeptat Abbáse, zdali nám „to“ ukáže. Vůbec jsem nevěděl „co“ by nám měl ukázat, ale kýval jsem a poslouchal inženýry. Petra se po chvílce vrátila, že můžeme jít. Zvedl jsem se, aniž bych věděl kam jdeme, a pokračoval za Štěpánem. Petra šla s námi. Jirka a Pavel zůstali u stolu, že prý zatím něco snědí, že „tam“ prý už byli. Když jsme byli u Abbáse, který seděl a sledoval televizi, kde právě probíhal přímý přenos ze soudní síně, Petra se ke mne natočila a povídá: „Víš něco o historii tohoto podniku?“ Řekl jsem, že ne. Ona pokračovala: „Abbás to tu zná od 40. let 20. století. Provede nás a ukáže nám podzemí a bude vyprávět, co se tu dělo.“ Byl jsem nadšen.

Po chvíli se Abbás zvedl a vyzval nás k následování do vedlejší rozlehlé místnosti. Ta byla sice také vybavena stoly a židlemi, ale hosté zde neseděli, jen podivný účetní něco zapisoval a vehementně počítal, a číšníci tudy procházeli do kuchyně. Na stěnách byly pověšeny fotografické portréty mnoha osob. V průběhu vyprávění jsme se dozvěděli, že to jsou egyptští intelektuálové, spisovatelé, právníci, filosofové, sociologové, básníci, malíři, zpěváci,.. kteří byli pravidelnými návštěvníky *Café Riche*. Obdélníková místnost byla v poslední třetině oddělena závěsem, za kterým byly porůznu „naházeny“ židle, stoly, ubrusy.... ovšem nad tímto udržovaným nepořádkem visela zarámovaná fotografie asi třikrát větší než ostatní. Ihned jsem poznal osobu, která na ní byla. Četli jsme totiž o ní v naší učebnici v Dar Comboni, kde byla otištěna i stejná fotografie. Byl to jediný egyptský nositel Nobelovy ceny za literaturu za rok 1988 slavný *Nagib Machfúz* (1911-2006). V češtině od něho máme přeložený román *Skandál v Káhíře*, vydaný v nakladatelství Odeon v r. 1968. Když jsem *Machfúze* poznal, Abbás byl velmi potěšen a hrdě prohlásil, že *Nagib* byl v *Café Riche* častým návštěvníkem.

Po chvíli se Abbás otočil a zavelel k prohlídce podzemí. Otevřel kovanou branku k točitému schodišti a začal klesat. Se Štěpánem nás v tu chvíli upoutal nádherný exemplář starého gramofonu s mosaznou troubou, který byl posazen vedle schodiště. Portrét, který visel vedle něj ztvárňoval slavnou egyptskou zpěvačku *Ummu Kulthúm* (1898-1975). Štěpán nejprve vykřikl, že se jedná o *Emmu Destinovou*. Ovšem po bližším dohledání i po letmé rešerši na internetu jsme poopravili tento zbrklý závěr na to, že se jedná o onu egyptskou zpěvačku jejíž věhlas jí přisoudil titul „*Hvězda orientu – Kawkab aš-Sarg*“.

Po chvíli jsme již scházeli po oněch točitých schodech do podzemí *Café Riche*. Tyto rekonstruované sklepní prostory jsou dnes upraveny do podoby třech spojených místností, zakončených klasickým barem, kde se to lihovinami světových značek jenom hemží. Bar je podobný těm anglickým se zavěšenými skleničkami a lahvemi. Vše z tmavého dřeva. Abbás vyprávěl, že celý podnik byl otevřen v r. 1908. Historie této kavárny je těsně spjata s historií celého Egypta ve 20. století. Tak např. král *Farúq I.* (1920-1965), celým titulem „Jeho Veličenstvo Farúq I., z milosti Boží, král Egypta a Súdánu, vládce Núbie, Kordofánu a Darfúru“, který se stal králem již ve svých 16-ti letech (v r. 1936), se snad právě zde v *Café Riche* seznámil se svou druhou ženou *Nariman Sadek*. V prosinci 1919 zde byl neúspěšně spáchán jistým studentem medicíny atentát na egyptského premiéra koptského křesťana *Jusúfa Wahba Pašu* (1852-1934). Nebo právě v tomto suterénu se psali, tiskli a rozmnožovali letáky při revoluci v r. 1919, které svou částí jistě přispěly ke konci britského protektorátu, který nastal v r. 1922. Právě těmito letáky a konspirační činností byl Abbás přímo „posedlý“. Nejen, že nám o nich vyprávěl, ale ukázal nám i rozmnožovací stroj, na kterém se množily. A nejen to, zaskvětil nás i do bezpečnostních plánů zdejšího prostoru. Byly prý zde vybudovány tři únikové východy do třech různých blízkých ulic. Vchod do jedné z těchto tajných únikových chodeb nám i ukázal, to když otočil stěnou za barem... pojednou jsem viděli staré kovové schodiště vedoucí kamsi osvětlené denním světlem odněkud shora... Pochopitelně i při proti-mubarakovské revoluci v lednu 2011 bylo *Café Riche* opět v centru dění. I zde se scházeli opoziční předáci, i zde se řešila strategie. Tak jako dnes proti prezidentu Morsímu a Muslimskému bratrstvu... Se Štěpánem jsme se dále kochali dřevěnými doplňky (barové židličky, křesla, lampy,..) a v neposlední řadě i zdejším

pianinem a bubínkem, na který Abbás zabubnoval pár rytmů. Po několikerém cvaknutí našich fotoaparátů jsme se pomalu vraceli k našim kamarádům, kteří na nás čekali s pivními lahvemi před sebou. Krátce jsem si ještě prohlédl skvěle upraveného číšníka původem z Núbije jménem Mohamed Sadek známý jako Felfel (Filfil), který zde pracuje již od r. 1943. Poté jsem se zadíval na další tentokrát ležernější portrét *Nagíba Mahfúze*, poděkovali jsme Abbásovi a šli se posadit.

Nyní krátce k českým inženýrům. Jsou to stavaři a mají zkušenosti z mnoha míst světa. Starší Jirka i Štěpán v průběhu večera vyprávěli své zážitky ze stavebních prací v někdejším SSSR, v dnešním Rusku, na Ukrajině... To mladší Pavel kouřil jednu cigaretu za druhou, i když i on občas přidal nějaký ten svůj zážitek z Káhíry. Zřejmě je to zde jeho první štace. Bylo také vidět, že je hlavou už doma, na Moravě. Za pár dní tam měl totiž odjíždět na zabijačku! Slíbil nám nějaké dobroty. Kromě slivovice, snad i něco k snědku!

Jirka byl neoficiální hlavou této inženýrské trojice. Chrlil ze sebe příběhy, plánoval společné výlety, vyprávěl zkušenosti s egyptskými dělníky. A aktivně objednával pivo značky *Stella*. Nebyla to však ta limonádová *Stella Artois*, kterou známe z našich krajín, která má své kořeny v belgické Lovani ve 14. století. Egyptská *Stella* má původ ve století devatenáctém, a je to zřejmě nejchutnější egyptské pivo (alespoň dle mých dosavadních zkušeností). Má sice také limonádový šmrnc, ale pivní chuť tam je, ne že ne! K pivu jsme si objednávali tvrdý arabský chléb, který jsme si namáčeli do tzv. hummusu, což je jakási hrachová kaše se sezamovou pomazánkou. Jirka to objednal několikrát... jak jsme řekli, je to jednoznačně vůdcovský tip.

To zase Štěpán mne natolik překvapil, že jsem začal potichu chválit Pána. Když se totiž Štěpán dozvěděl, že jsem katolík, a že zde studuji na kněze, a že zde pobývám u misionářů, byl nadšen a začal vyprávět příběhy ze svého života. Tak jsem se například dozvěděl, že jeho strýc je pater František Polášek (*1934), prelát a kanovník Metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci a soudní vikář olomoucké arcidiecéze. Také se mi srdce zachvělo, když mi vyprávěl, že jako mladý ministroval pateru Leopoldu Dýmaloovi (1914-1995). Jako nadšený milovník dějin české teologie a jejích postav se mi prostě srdce zachvělo muselo.

Seděli jsme, povídali si, pili egyptské lahvévé pivo a přikusovali hummus. Okolo nás se vyměňovali hosté, tu evidentní cizinci, tu egyptská smetánka, tu někdo seděl stále na stejném místě, tu si někdo přesedl k právě příchozímu. Číšníci v dlouhých modrých galabijích nás uctivě obsluhovali celé tři hodiny naší návštěvy. Kolem desáté večerní jsme zaplatili, respektive Jirka „vše zatáhl“, zdvořilostně jsme se se všemi rozloučili (vč. Felfela) a odcházeli domů. Já jsem ještě potají zamával *Nagíbu Machfúzovi*. Před podnikem jsme mávli na taxíka, Petra se s námi loučí, protože bydlí pár bloků odsud a na rušné egyptské tepně se o svou bezpečnost prý bát nemusí. Negentelmanky jsme se tedy nasáčkovali do taxíka a vyrazili směrem az-Zamálek. Po pár minutách jsem se s českými inženýry rozloučil, zamával jim do taxíku a pelášil do své kajuty v Dar Comboni. Inženýři bydlí někde směrem na západ. Asi půl hodiny cesty autem, když není velký provoz. Baťoh jsme hodil na postel, vzal růženec a upaloval na střechnu. Šel jsem poděkovat Pánu Bohu za toto odpoledne, kdy jsem zase po čase slyšel češtinu, mohl jí i užít, a že jsem viděl české tváře. Poděkoval jsem, ale také za to, že si nás Pán vede cestami nevyzpytatelnými a lidmi nenaprogramovatelnými. Poděkoval jsem také